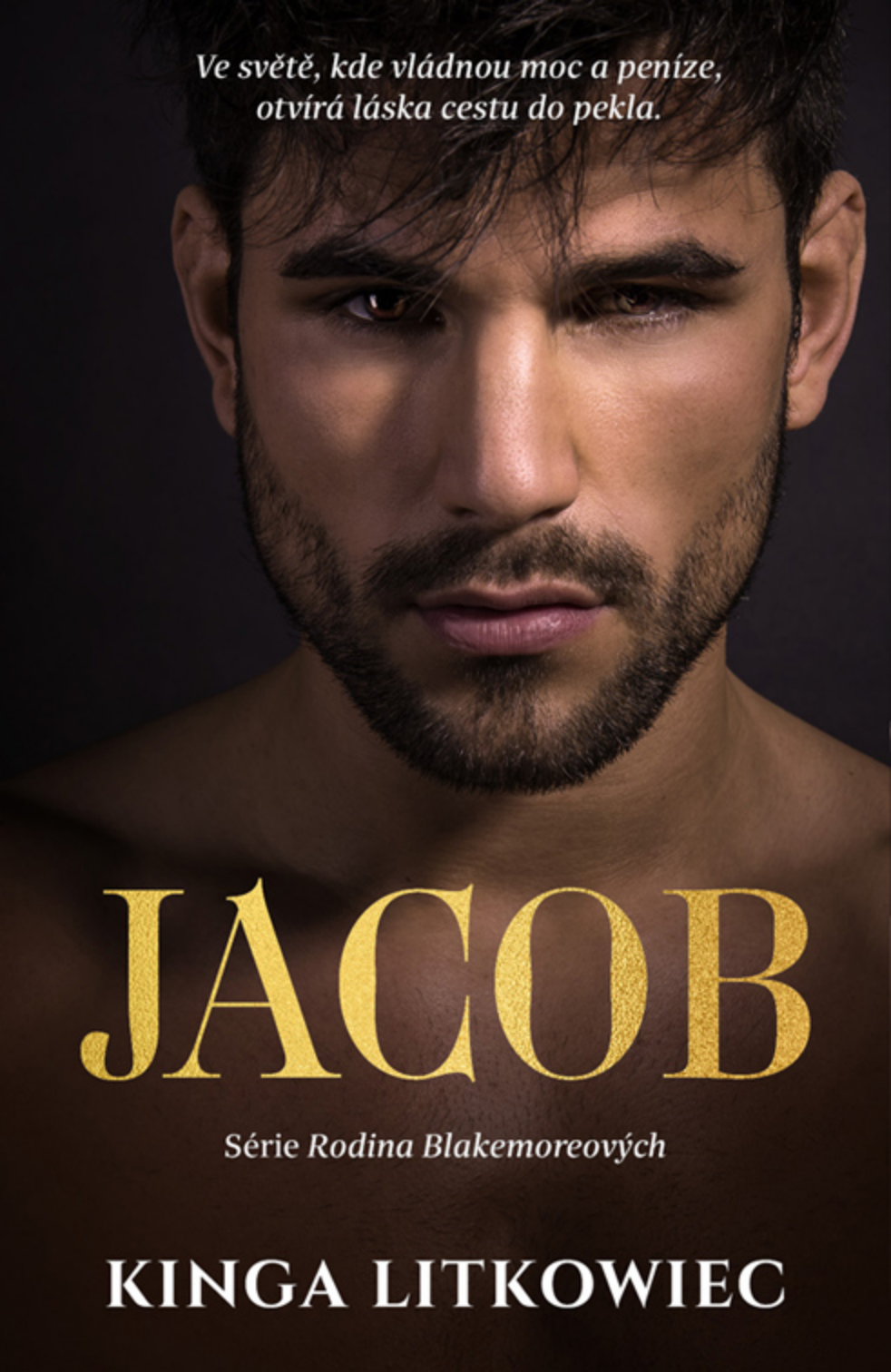

*Ve světě, kde vládnou moc a peníze,
otvírá láska cestu do pekla.*

JACOB

Série Rodina Blakemoreových

KINGA LITKOWIEC

J

JACOB

Copyright © 2022 by Kinga Litkowiec

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jarmila Horáková, 2024

Cover © Daniel Pocar, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5057-3 (pdf)

KINGA
LITKOWIEC

JACOB

Série Rodina Blakemoreových

1. DÍL

přeložila Jarmila Horáková

*Pro všechny,
kteří ve mě nikdy nepřestali věřit*

KAPITOLA PRVNÍ

AVERY

Zastavila jsem se přede dveřmi kavárny, položila ruku na kliku a zaváhala. Zhluboka jsem se nadechla a v duchu jsem si připomněla, že Libby je moje poslední naděje. Nebylo to snadné rozhodnutí. Vyžádalo si několik probdělých nocí a litry vyplakaných slz. Když už jsem se rozhodla a zatelefonovala bývalé spolužačce, abych ji požádala o schůzku, došlo mi, že není cesty zpět a že se stanu někým, kým jsem nikdy být nechtěla. Snažila jsem se najít jiná východiska, ale marně. Mohla jsem si za to sama. Co jsem si nadrobila, to si musím i sníst. Brala jsem to tedy jako trest, který byl svým způsobem výjimečně krutý. Vzala jsem za kliku s nadějí, že mě neopustí odvaha.

Vstoupila jsem do útulné, strašně drahé kavárničky a pátrala pohledem po Libby. Už na mě čekala. Seděla u jednoho stolu u okna. Když mě uviděla, nadšeně mi zamávala, ale já jsem na tváři vyloudila jen vlažný úsměv. Nejistým krokem jsem došla k ní a sedla si na protější židli.

„Zlato, řekni mi, co je ta věc, o které se nedá mluvit po telefonu? Nejde o to, že bych se s tebou nechtěla sejít, ale překvapilo mě to,“ nepřestávala se Libby usmívat.

Chvíli jsem se dívala na tu dobře naladěnou tvář, zdůrazněnou silným líčením, než jsem vůbec otevřela ústa.

„Mám velký problém. Víím, že nejsme takové kamarádky a neměla bych tě o to žádat, ale jsi jediný člověk, který mi může pomoci.“

V tu chvíli se jí úsměv poněkud vytratil. Zaskočeně se na mě podívala, protože nechápala, o co mi jde. Chtěla jsem, aby si to domyslela. Nemusela bych pak pronést proslov, který jsem si chystala celou noc a po cestě sem.

„Jakou pomoc ode mě čekáš, Avery?“

„Před týdnem jsem to přehnala v kasinu a přišla jsem o to, co mám, i o to, co nemám.“

Udiveně zvedla obočí.

„Chceš půjčit? Jasně, není problém. Kolik bys potřebovala?“

„Ne, ne.“ Zavrtěla jsem energicky hlavou. „Určitě máš hodně peněz, ale pochybuju, že bys měla tolik, kolik bych potřebovala. Navíc bych se tím dostala do dluhové spirály. Chtěla bych tě požádat o pomoc... při hledání práce,“ vykoktala jsem.

Celý proslov šel do háje. Nedokázala jsem jí to říct přímo do očí.

„Avery,“ šeptla a naklonila se ke mně. „Chceš být děvka?“

Přikývla jsem. Cítila jsem, jak se mi derou slzy do očí, ale podařilo se mi je zavřít. Když jsem je znovu otevřela, zachytila jsem Libbyin káravý pohled. Nebylo mi jasné, proč se na mě tak dívá. Vždyť sama byla prostitutka a vydělávala hromadu peněz. A v tu chvíli mi výraz jejího obličeje připomínal ten, který na ni vrhali ostatní lidé. Nikdy jsem neměla nic proti jejímu způsobu vydělávání na živobytí. Nedivila jsem se, že si vybrala tuhle cestu, protože nemohla počítat s tím, že by jí kdokoliv pomohl. Její otec umřel, když byla malá, a nechal ji, bezbrannou, s matkou alkoholičkou. Neměla co jíst, neměla ani kde spát. V šestnácti letech jí někdo nabídl sex za peníze a ona souhlasila. Později v tom pokračovala a teď, ve věku šestadvaceti let, se stala luxusní společnicí, která schůzkami s muži vydělává majlant.

Dál mlčela a já jsem si vzpomněla na naše školní léta. Byla o tři roky starší než já, ale dobře jsem si pamatovala dobu, kdy

jsme spolu chodily na stejnou střední. Bývala pohublá, vyděšená, často špinavá, nevyspalá a pohledem prosila o pomoc. Nikdo jí nepomohl. Styděla jsem se, že jsem ji přišla žádat o takovou laskavost, ale co mi zbývalo?

„Ne,“ řekla najednou a úplně mě tím vyvedla z míry.

„Ne?“ zeptala jsem se smutně.

„Nemůžu ti to udělat, Avery. To je opravdu ta poslední věc, kterou bys chtěla dělat.“

„Prosím tě.“ Chytila jsem ji za ruku a nechala jsem jednu slzu, aby mi stekla po tváři. „Brzy nebudu mít kde bydlet. Všechno mi seberou, a pokud nevydělám hromadu peněz, nebudu to moct získat zpátky. Mám nůž na krku. Měla jsem zatracené štěstí, že mě nezabili, ale to nemusí dlouho trvat.“

„No hele... Uděláš to jednou a budeš mít výčitky svědomí, uděláš to zas a znovu, ty výčitky přestanou, ale ty už nebudeš stejná jako kdysi.“

„Nemám jinou možnost. Nenajdu práci, která by mi zajistila tak vysoký plat, abych mohla splácet lidem, kterým dlužím velký prachy.“

„Kolik visíš?“

„Skoro půl milionu.“

„Kolik? Jak se ti to sakra povedlo?!“

Rozhlédla jsem se kolem, všichni se na nás dívali. Libby se na mě omluvně podívala, ale pořád vypadala úplně vyvedená z míry.

„Propadla jsem tomu. Nemám pro to žádnou omluvu. Na chvíli jsem ztratila kontakt s realitou a pak... Vždyť to znáš.“

„Počkej.“

Vstala od stolu, vzala kabelku a vydala se na toaletu. Čekala jsem na ni a přemýšlela, jestli se mi ji podaří přesvědčit. Začínala jsem o tom pochybovat, takže jsem přemýšlela, co dál. Když ona to dokázala sama, tak já bych to určitě zvládla taky. Zvedla jsem zrak a všimla si muže, který mě upřeně sledoval. Bylo mu nějakých pětáctyřicet, byl plešatý a poměrně při těle.

Tehdy jsem pochopila, že Libby měla pravdu. Kdyby za mnou přišel někdo takový, nemusela bych to zvládnout. Co jsem si vlastně představovala?

Dívka se vrátila, posadila se na své místo a položila na stolek kus papíru. Přistrčila mi ho, ale než z něj stáhla ruku, řekla velmi znepokojivým hlasem: „Tak dobře. Tohle je taky riskantní, ale určitě míň bolestivé.“

„Míň bolestivé?“

„Je to kontakt na chlapa, který ti může pomoci najít dobrou práci.“

Podívala jsem se na papír. Bylo tam jméno a příjmení, telefonní číslo a adresa.

„Michal Ress?“

„To je týpek, který má spoustu známých. Zavolala jsem mu a zmínila se o tobě. Řekl mi, že má zrovna volné místo pokojské, takže jestli budeš vyhovovat, tak tě zaměstná.“

„Pokojské? Promiň, nechci být nevděčná, ale z platu pokojské dluhy nezaplatím.“

„V klidu. To není práce v hotelu. Michal sice... zprostředkovává práci, ale vyhledává zaměstnance pro hodně bohaté lidi. Často se jedná o nezákonné věci, ale pokojská nezní nijak riskantně.“

„Pořád si myslím, že mi to nepomůže.“

„Pomůže, věř mi. Koneckonců sama se ho vyptáš na podrobnosti. Pokud se ti to nebude líbit, můžeš se na to vykašlat.“

„Tak dobře. Kdy se s ním mám sejít?“

„Zítra v pravé poledne. Přijď včas, ale ne moc brzo. Hezky se namaluj a snaž se, abys nevypadala vyděšeně.“

„To se ti snadno řekne.“

Libby se znovu usmála, ale tentokrát nijak neskrývala soucit.

„Zapamatuj si, že žádná situace není bezvýchoďná. Jsou jenom špatně zvolené cesty. Já jsem ti ukázala správný směr. Pokud to nevyjde, ještě jednou promyslíš tvoji prosbu. Domluveno?“

„Domluveno.“

Moc mě nepřesvědčila. Ale co jsem mohla ztratit?

„Moje práce jenom vypadá, že je lehká. Teď je to lepší, platí mi i za to, když se s nimi jen ukážu. Ale začátky jsou nejhorší a nechtěla bych, aby sis tím musela projít.“

„Děkuju.“

Byla jsem jí vděčná. Nejen za ochotu pomoci, ale také za to, jak k tomu přistoupila. Libby Champanová byla úžasná, ale osud k ní byl krutý. Přesto mě toho chtěla ušetřit. Bylo to jedno z mála lidských gest, které jsem kdy zažila. Já jsem to taky neměla snadné, protože jsem vyrostla v dětském domově. Byla jsem ponechaná sama sobě, ale ze začátku se mi vedlo docela dobře. Našla jsem si práci, která mě bavila. Pak začaly problémy, propouštěli zaměstnance a ani mně se to bohužel nevyhnulo. Tehdy jsem se rozhodla, že to zkusím v kasinu. Nikdy nepochopím, co jsem si myslela, když jsem se místo hledání normální práce snažila vydělávat tímto způsobem. Šlo to dobře, opravdu dobře. Úspory se rozrůstaly, měla jsem radost z každého dolaru. Ale najednou se mi přestalo dařit... To, co jsem do té doby našetřila, stačilo jen na menší část dluhu. Díky tomu jsem získala čas, i když to mi moc nepomohlo.

Po schůzce s Libby jsem se vrátila domů. Zavřela jsem dveře a dívala se na sbalené krabice. Chtělo se mi brečet, ale ovládla jsem se. Musela jsem bojovat. Zítřek rozhodne. I když jsem tomu nevěřila, rozhodla jsem se, že k tomu budu přistupovat pozitivně a že budoucnost ke mně bude vlídnější.

KAPITOLA DRUHÁ

AVERY

Stála jsem před vysokou budovou, do níž jsem měla vejít. Libby mi nařídila být tam přesně, takže jsem přešlapovala u dveří a čekala, až nastane hodina H. Mrkla jsem se na hodinky, které ukazovaly jedenáct padesát sedm. Tiše jsem si povzdechla. Nebezpečných čtvrtí bylo v Rochesteru hodně, ale některé opravdu odrazovaly lidi od toho, aby se v nich procházeli. Tohle byla jedna z nich, takže mě moc netěšilo, že tu jsem.

Nakonec přišel můj čas. Zaklepala jsem na granátově červené kovové dveře, ale nikdo neotevíral. Opatrně jsem vzala za kliku, podívala se dovnitř a uviděla dlouhou chodbu. Srdce mi bilo rychleji, když jsem udělala krok vpřed.

„Dobrý den,“ řekla jsem se sevřeným hrdlem.

Udělala jsem dva další kroky a v tu chvíli se dveře vedle mě otevřely. Uskočila jsem a muž, který z nich vyšel, se na mě po díval jako na blázna. Napadlo mě, že na tu práci můžu zapomenout.

„Avery?“ zeptal se znuděně.

„Ano.“

„Za mnou.“

Kývl hlavou a vrátil se do bytu, z něhož vyšel. Šla jsem za ním další dlouhou chodbou, až jsme vstoupili do místnosti,

kteřá připomínala pracovnu. Nešlo však o typickou kancelář. Stál tam sice pracovní stůl, ale taky televize, gauč a několik dalších věcí, které se tam úplně nehodily.

„Postav se ke zdi.“

Mužův rozkaz mě zaskočil, ale udělala jsem to, co chtěl. V tu chvíli vytáhl telefon a začal mě fotografovat.

„Co to děláte?“

Měla jsem pocit, že ho dost dráždí i pouhý zvuk mého hlasu. Vrhla na mě takový pohled, až jsem na chvíli zapomněla dýchat. Rozhodla jsem se, že se už nebudu na nic ptát a počkám, až se ozve sám. Fotografoval mě ze všech stran, což se mi líbilo stále méně. Neucházela jsem se přece o práci modelky, a kdyby mě neoslovil jménem, myslela bych si, že si mě s někým spletl. Když skončil, soustředil se na svůj telefon a něco vyťukával na obrazovce. Trpělivě jsem čekala, protože jsem neměla jinou možnost.

„Bez fotek to nejde. Poslal jsem je Jacobovi Blakemoreovi.“ Odmlčel se, jako by čekal na moji reakci nebo odpověď, ale já jsem nevěděla, co bych na to měla říct. „Než tě schválí, nebo odmítne, povím ti pár nejdůležitějších pravidel. Především Blakemore je člověk, který si váží svého soukromí, proto je v jeho domě naprostý zákaz používat mobilní telefony a jiná zařízení, která můžou sloužit ke kontaktu s lidmi zvenčí.“

Vykulila jsem oči. Chtěla jsem se zeptat, jestli je to práce, nebo spíš vězení, ale než jsem to udělala, rozhodla jsem se ho zeptat na něco důležitějšího.

„Můžete mi říct, jaká je výše platu?“

„Jasně. Libby mi říkala, že potřebuješ hodně peněz. Tady si přijdeš na pěknou výplatu. Třicet tisíc dolarů měsíčně je pro tebe postačující výdělek?“

„Kolik?“ Nohy se pode mnou podlomily, jen zázrakem jsem se nesesula na podlahu. „Za úklid?“

„Nejenom.“ Nervózně se zasmál. „Úklid je tvoje povinnost, ale musíš dodržovat spoustu pravidel, která jsou pro většinu lidí příliš přísná na to, aby tuhle práci vzali.“

„Je tam ještě něco kromě zakázaných kontaktů s lidmi zvenčí?“

„Zákaz kontaktu se týká také vycházení mimo pozemek.“

Jen chvíli jsem se radovala, že moje problémy brzy zmizí. Tím, co mi ten muž řekl, mi bolestně dal na vědomí, že z toho nic nebude.

„V tom případě to místo vzít nemůžu,“ zašeptala jsem zklamaně. „Musím vycházet ven, abych splatila dluhy, které nepočkají.“

Nevšímal si mě. Zatímco jsem mluvila, zazvonil mu telefon a on se soustředil jen na něj. Stála jsem tam jako pitomec a čekala, až se na mě milostivě podívá a něco řekne. Možná usoudil, že to je konec rozhovoru.

„To není problém. Někdo to může udělat za tebe, můžeš se taky nějak domluvit se šéfem,“ utrousil nevýrazně a pořád se díval na telefon. „Blakemore tě chce zaměstnat.“

Bezděky jsem se usmála.

„Můžu požádat o záruku, že budu mít možnost splácet dluh?“

„Jasně. Na místě si všechno domluvíte. Dokud nepodepíšeš smlouvu, můžeš odejít. Nech mi svoji adresu, zítra tě někdo vyzvedne. Sbal si jen pár nejdůležitějších věcí. V práci budeš nosit uniformu, takže moc oblečení nepotřebuješ.“

„Jasně.“

Přistoupila jsem k němu a rozechvělou rukou jsem napsala svoji adresu a telefonní číslo. Neměla jsem tušení, co udělám se zbytkem věcí, ale kvůli nim jsem se nemohla vzdát tak dobrého místa.

„To je všechno. Zítra ráno buď připravená, řidič tě vyzvedne nejpozději v osm. Někdo z Blakemoreových zaměstnanců ti vysvětlí všechna pravidla, a když s nimi budeš souhlasit, podepíšeš příslušné dokumenty.“

Pokývla jsem hlavou, že rozumím, a pak jsem opustila místnost. Nevěděla jsem, co jsem v tu chvíli přesně cítila. Strach

a radost se mísily dohromady. Pořád ve mně byla nejistota ohledně zítřka, protože strach z toho, co se stane, byl jeden z největších, jaké jsem v životě zažila.

Cestou domů jsem se rozhodla zavolat Libby a říct jí tu dobrou zprávu.

„Povídej! Máš tu práci?“ vyhrkla na mě vzrušeně.

„Jo, asi jo. Zítra mám podepsat smlouvu, ale ten chlapík, se kterým jsem se sešla, mě docela slušně vystrašil.“

„Vystrašil? Co udělal?“

„Nic neudělal. Prostě mi řekl, že se jako pokojská musím vzdát všech kontaktů s lidmi zvenčí.“

Zaslechla jsem, jak se směje a snaží se to skrýt.

„Jak to? Pro koho máš pracovat?“

„Počkej... Jestli si to dobře pamatuju, tak ten chlap se jmenuje Blakemore.“

„Jacob Blakemore?!“ vykřikla nahlas.

„Jo, přesně tak.“

„Do háje, opovaž se na to přistoupit! Slyšíš, Avery?! Nesmíš pro něj pracovat!“

„Co? Proč?“

Vůbec jsem nechápala, proč takhle zareagovala. Byla jakoby zděšená a rozzlobená zároveň.

„Protože to je zasraný úchyl! Magor! Zvíře! Prostě sráč, do prdele!“

„O čem to mluvíš, Libby?“ zeptala jsem se rozechvěle.

„Ty jsi o něm fakt nikdy neslyšela? Bydlíš tu od narození a nevíš, kdo je ten hajzl Jacob Blakemore?!“

„Nevím a doufám, že mi to vysvětlíš.“

„Kde jsi?“

„Právě jedu kolem květinářství poblíž tvého bytu.“

„Hned za ním je restaurace. Počkej tam na mě, budu tam za pět minut!“

Hned zavěsila a nechala mě s milionem otázek. Podle jejího hlasu jsem usoudila, že jsem se dostala do ještě větší

šlamastyky, než ve které jsem doted byla. Posadila jsem se na lavičku vedle restaurace a každou sekundu moje netrpělivost narůstala.

Libby přišla rychle, všimla jsem si, že je udýchaná, a byla jsem si jistá, že za mnou běžela. Posadila se vedle mě, několikrát se zhluboka nadechla, jak se snažila popadnout dech.

„No... Řítíš se do pěkného maléru. Bylo by lepší, kdybys dělala to, co já, než aby sis něco začínala s tím šilencem.“

„A co je zač?“

„Předpokládám, že ti nic neříká ani jméno Jordan Blakemore.“

„Slyším ho poprvé.“

„Ten chlap je strašně nebezpečný mafián... a Jacobův otec. Syn se jenom potatil. Jordan má pod palcem celý stát New York a jeho synové se starají o svoje části. Naše město patří Jacobovi.“

„Takže mám být pokojskou u mafiána?“

„Kdyby jen pokojskou! Myslíš, že jde jen o úklid?“

„Doufám.“

„Protože jsi naivní, Avery.“

Zakryla jsem si tvář rukama. Chtěla jsem si uspořádat myšlenky, ale bylo toho na mě moc.

„Musím to risknout,“ řekla jsem po chvíli.

Libby se na mě podívala, jako by uviděla ducha.

„Ty si snad děláš srandu! Já jsem toho chlapa viděla. On je fakt nebezpečný.“

„Chápu, ale platí třicet táců měsíčně.“

„Tvůj život je cennější! Uvědomuješ si to?“

„Jasně, že jo. Ale prostě potřebuju peníze, abych přežila. Jestli je neseženu, zabijou mě.“

„Nikde není psáno, že to neudělá Blakemore.“

„Ale ani to není nijak jisté. Musím si vybrat menší zlo.“

„Blakemore a menší zlo?“ Hořce se zasmála. „Nečekala bych, že to někdy uslyším.“

„Já jsem nečekala, že se někdy ocitnu v takové situaci. Podě-
lala jsem to vlastní hloupostí, takže to může být trest za moje
hříchy,“ pokrčila jsem rameny, a dokonce jsem se i usmála, ale
Libby můj úsměv neopětovala. „No, jsem ti vděčná za pomoc
a že máš o mě starost, ale už jsem dospělá a se svými démony
se musím vypořádat sama. Jacob je určitě jedním z nich, ale
myslím, že to zvládnou.“

„Kéž bys měla pravdu. Potřebuješ ještě nějakou pomoc?
Nemá Blakemore ještě nějaké zvláštní požadavky?“

„Ani ne, ale mám si s sebou vzít jen ty nejdůležitější věci.
Nevíš náhodou, kde bych si mohla nechat krabice se svými věc-
mi, dokud nevykoupím byt zpátky?“

„U mě. Mám garáž, kam se určitě vejdou.“

„Ty jsi zlatá.“

Usmála se. V jejích očích bylo vidět, že můj názor nesdílí,
ale už nic neřekla.

Libby mi pomohla odvézt všechny krabice, s jejichž obsa-
hem jsem se měla na nějakou dobu rozloučit.

Už bylo pozdě, když jsem se vrátila do bytu, abych v něm
strávila poslední noc. Věděla jsem, že mi bude chybět, ale vě-
řila jsem, že se do něj brzy vrátím. Musela jsem jen splatit celý
dluh a úroky, které rychle naskakovaly.

KAPITOLA TŘETÍ

JACOB

Katherine u mě seděla tak dlouho, že to přežila jen o vlásek. Nebýt to moje sestra, už dávno bych ji zabil a svět by byl díky tomu o něco lepší. Sledoval jsem přes okno, jak odjíždí, a ne-skrýval jsem, že mě ten pohled těší.

„Mohla by jezdit na návštěvu častěji,“ řekl Carter, který přišel až ke mně.

„Řekni to ještě jednou a uříznu ti jazyk,“ odsekl jsem zatraceně vážně.

Vrátil jsem se do obýváku, z příručního baru vytáhl skotskou a nalil ji do dvou skleniček. Jednu jsem podal kamarádovi, který se pořád usmíval jak pitomec.

„Mám tvoji sestru rád, s tím nic nenadělám.“

„Zato ona tě má u prdele, takže ti doporučuju, abys na ni zapomněl.“

„Naštěstí v tomhle domě je dost pěkných prdýlek, které mi s tím pomůžou.“

Usmál jsem se a zvědavě sledoval, jak Carter číhá na někte-rou z dívek. Pohodlně jsem se posadil do křesla a čekal, až na-jde svou oběť. Podíval jsem se na hodiny, bylo skoro deset večer, takže měl ztíženou situaci.

„Asi musím jít nahoru,“ usoudil znuděně.

Zasmál jsem se při myšlence na takovou zábavu, ale tichý zvuk kroků naše plány změnil. Dívali jsme se do tmavé chodby a po chvíli se z ní vynořila Lucie. Mladá, rusovlasá dívka se při pohledu na nás zastavila. V očích se jí zračil strach, což nás oba povzbuzovalo. Carter vycenil tesáky jako vlk, který útočí na svou kořist, a přistoupil k ní.

„Hledala jsi mě?“ zeptal se a natahoval každou hlásku.

Neodpověděla mu. Prstem jí přejel po rozechvělém rtu a pak si ji k sobě přitáhl a zanořil tvář do záhybu na jejím krku. Dokonce i z té vzdálenosti jsem zaslechl její tiché vyjeknutí, za které se určitě styděla – jako pokaždé, když se stávala naší hračkou.

Carter ji vzal za ruku a přivedl doprostřed místnosti. Otočil ji obličejem ke mně, postavil se za ni a odhrnul jí vlasy z ramene. Lucie se na mě podívala, ale jen na zlomek sekundy. Už po chvíli měla oči zavřené a růžové rty jemně rozevřené. Pohodlně jsem se rozvalil v křesle a trpělivě čekal, až na ni Carter konečně zaútočí. Pomalu jí rozepínal knoflíky uniformy, a když skončil, strhl z ní látku. Ta se svezla na podlahu. Stála před námi v bílém krajkovém prádle, zcela podrobená nápadům, které se množily v našich hlavách. Naklonil jsem hlavu a oceňoval každý centimetr dívčina těla, zatímco Carter ji zbavoval posledních kusů oblečení. Měla malá pevná prsa. Bradavky prozrazovaly vzrušení, které se snažila skrývat. Byla to jedna z našich mnoha her, které jsme provozovali, a z dívek se stávaly v našich rukou loutky.

„Můžu?“

Zvedl jsem hlavu. Nade mnou stála Dakota, koketně se usmívala, ale pohledem mě prosila, abych ji neposílal pryč. Navzdory nečekané sestřině návštěvě jsem měl dobrý den. Přikývl jsem a dívka si hned sedla na můj klín. Na rozdíl od Cartera jsem nerad všechno natahoval. Vychutnávání si těla, které už jsem měl v rukou mockrát, nebylo natolik vzrušující, abych to chtěl dělat pomalu. Rychle a efektivně jsem rozepnul knoflíky

její uniformy a uvolnil úplně nahé poprsí. Rozptýlil mě zvuk rány, takže jsem zvedl hlavu. Usmál jsem se pod vousy při pohledu na zčervenalý zadek rusovlasé dívky. Už klečela na gauči a Carter, který si konečně přestal hrát, ji šukal.

Dakota mi položila dlaň na tvář. Změřil jsem si ji pohledem, takže ruku hned stáhla.

„Myslela jsem, že bys chtěl...“

„Chtěl bych, abys byla potichu,“ zasyčel jsem.

Ucítil jsem, jak ztuhla. Po chvíli se pokusila vstát, ale nemínil jsem jí to dovolit. Chytil jsem ji za vlasy a stáhl dozadu. Cítil jsem, že se na mě dívá, ale před sebou jsem měl mnohem zajímavější scénu, tak jsem se koukal na ni. Když si Carter přestane hrát, probudí se v něm bestie, která dřímá i ve mně. Ale moje bestie fungovala úplně jinak. Měl jsem dojem, že ji dokážu ovládnout. Carter se jí však zcela poddával a nic ho nemohlo zastavit.

Poslouchal jsem Luciin křik tlumený Carterovou dlaní a pustil jsem z uzdy démony, které jsem celý den držel v sobě. Bylo už pozdě, přišel čas, abych je nechal řídit.

„Běž k sobě,“ nařídil jsem přísně Dakotě a ani na sekundu jsem neodtrhl zrak od těch dvou, kteří přede mnou souložili.

„Máš nějaká přání?“

Na chvíli jsem se zamyslel.

„Ne.“

Žena vstala z mého klína a vydala se do své ložnice. Chvíli jsem počkal, protože jsem chtěl vidět závěr představení, které se odehrávalo v mém obýváku. Po několika minutách jsem však pochopil, že to bude na delší dobu. Vstal jsem z místa a vydal se nahoru, kde jsem si to namířil rovnou do křídla pro zaměstnance. Vzal jsem za kliku Dakotiny ložnice a vstoupil do pokoje. Ležela nahá uprostřed postele a v jejích očích se zračila netrpělivost. Právě kvůli tomu mě zajímala stále méně. Přesně tohle jsem nechtěl, a přestože to věděla, nedokázala předstírat.

„Myslela jsem, že jsi na mě zapomněl,“ zasténala při roztahování nohou.

„Na sebe jsem nezapomněl,“ odpověděl jsem zamyšleně.

Ignoroval jsem nespokojený výraz na její tváři a rukou jsem jí pokynul, aby vstala. Mezitím jsem rozeplnul pásek na kalhotách a vytáhl ho, abych s ním svázel dívčiny ruce a přivázel jí je k pasu. Když už byla bezbranná a odkázaná jen na moji milost, strčil jsem ji na postel. Přišel jsem blíž a stáhl ji za boky z matrace. Klečela na podlaze, nohy měla doširoka roztažené a hlavu přitisknutou k posteli. Zanořil jsem ruku do jejích vlasů a pak jsem si klekl hned za ní. Druhou rukou jsem si rozeplnul zip na kalhotách a vytáhl péro. Několikrát jsem po něm přešel dlaní, a když bylo připravené, strčil jsem ho do Dakotiny vlhké kundičky. Hlasitě vykřikla a pohodila hlavou dozadu. Ruku, kterou jsem ji držel za vlasy, jsem posunul níž a chytil ji za krk. Sevřel jsem ho v prstech a šukal jsem ji dál, ani na okamžik jsem nezpomalil. Každou další minutu se pode mnou vrtěla stále víc, její křik mě až příliš rušil. Chtěl jsem to s ní co nejdřív skončit, ale kurevsky mi to ztěžovala. Vytáhl jsem ho z ní a vstal. Ztěžka se ke mně otočila, a když se jí to podařilo, otevřela pusu a nechala mě, abych do ní strčil penis. Držel jsem jí hlavu, tu svoji jsem zvedl a zadíval se do stropu. Pohyboval jsem boky a ignoroval všechny zvuky, které vycházely z dívčiny úst. Nakonec jí moje sperma zaplavilo krk a já jsem si vyčistil hlavu. Vytáhl jsem péro, zapnul kalhoty a posadil se na bobek, abych si vzal svůj pásek. Když jsem to udělal, mimoděk jsem se setkal s Dakotiným vyčkávavým pohledem. Nechápal jsem, co ode mě čekala, ani jsem to nechtěl vědět. Vstal jsem a hned odešel z jejího pokoje.

Vrátil jsem se do přízemí, ale vypadalo to, že Carter už skončil. Možná se přesunul do své ložnice. Byl jsem až příliš unavený na to, abych to zjišťoval. Místo toho jsem šel k sobě, svlékl se a s telefonem v ruce jsem si lehl na postel. Ještě jednou jsem se podíval na fotky holky, která ke mně měla zítra přijít. Pěkná

brunetka se sladkým obličejíkem se měla stát mou novou hračkou. Zajímalo by mě, jestli si to vůbec uvědomovala.

KAPITOLA ČTVRTÁ

AVERY

Když jsem vycházela z domova, měla jsem zpocené dlaně. Odněkud se vynořila myšlenka, že už se sem nemusím vrátit. Docházelo mi to víc, než bych si sama chtěla přiznat. Libbyina slova mi stále zněla v hlavě. To, co o tom člověku říkala. Ale došla jsem k závěru, že nemůže být tak hrozný, protože to bych se o něm už doslechla. Až do včerejška jsem o jeho existenci nevěděla. Nemohla jsem se bát předem, jinak bych strachy zešilela.

Řidič, který pro mě přijel, nevypadal, že by měl chuť si povídat. Měl nepříjemný výraz, trochu mi připomínal filmového zabijáka.

Svoje myšlenky jsem opět přičítala strachu, který mě nechtěl opustit. Pozorovala jsem cestu a snažila se na nic nemyslet. Vjeli jsme do nejbohatší čtvrti ve městě. Byla jsem přesvědčená, že dům mého zaměstnavatele bude stát někde tady. Kupodivu jsme se nikde nezastavili. Jeli jsme dál, až jsme se ocitli zcela na samotě. Teprve tehdy jsem ucítila pachutí strachu. Dokonce jsem chtěla vyskočit z auta. Nejelo moc rychle, možná by se mi podařilo utéct. Na poslední chvíli jsem si všimla domu obklopeného vysokou zdí, jako by to, co za ní leželo, skrývalo největší tajemství, které nikdo nesmí poznat. Auto přijelo k bráně, ta se otevřela a ukázala se nádherná vila. Byla

obrovská, až se tajil dech, a kvůli ní jsem na chvíli zapomněla na svoje obavy.

Auto se zastavilo přímo před vchodem. Když jsem vystoupila, všimla jsem si ženy, která šla ke mně.

„Ty jsi Avery Stoneová?“ zeptala se s přátelským úsměvem.

„Ano, to jsem já,“ odpověděla jsem trochu rozpačitě.

„Já jsem Halle Barrettová. Zaučím tě do práce a seznámím se všemi pravidly, která platí v tomhle domě.“

Za jejím ramenem jsem zaznamenala dva muže, kteří seděli na terase na konci domu. Oba se na mě dívali a jejich zájem byl patrný dokonce i na takovou vzdálenost. Rychle jsem od nich odtrhla zrak a zadívala se zase na tu ženu.

„Předpokládám, že jich bude hodně.“

„Poměrně dost, ale to zvládneš.“

„Nemám jinou možnost.“

Nesměle jsem se usmála a pak jsem se ještě jednou podívala směrem k mužům.

„To je Jacob Blakemore a Carter Acosta. Určitě je brzy poznáš osobně.“

„Jacob je můj šéf?“

„Ano. Carter je jeho kamarád a nejbližší spolupracovník.“

Pokývla jsem chápatě hlavou.

„V tom případě mi řekni, co mám dělat.“

„Vezmi si zavazadlo, všechno ti vysvětlím.“

Popadla jsem tašku a se ženou jsem vešla dovnitř. Luxusní interiér překypoval bohatstvím, a přestože jsem nechtěla, zrakem jsem hltala každý centimetr.

„Tady je obývací pokoj. Napravo je pracovna a ložnice pana Blakemorea. Do těch místností máš naprostý zákaz vstupu.“ Šla k opačné straně pokoje a ukázala na dlouhou chodbu po pravé straně. „Na konci jsou schody, které vedou do našeho křídla. Za chvíli ti ukážu tvoji ložnici, začneme ale v kuchyni.“

Odbočily jsme vlevo a po chvíli jsme prošly dveřmi. Kuchyně byla obrovská a uprostřed stál dlouhý stůl.

„Hlavní kuchyně se nachází na konci této chodby, ale tam nechodíme. Tady si vaříme pro sebe a případně připravujeme svačiny, když je potřeba. Posad se, prosím. Dám ti smlouvu, až ji podepíšeš, budeme pokračovat dál.“

Posadila jsem se na jednu židli a Halle mi podala štos papírů. Hned jsem je začala číst. Obsahovaly hlavně zákazy, ale to mě nepřekvapilo tolik jako bod o mlčenlivosti. Všechno, co v domě uvidím a uslyším, jsem si měla nechat pro sebe a nesměla jsem o tom mluvit s třetími osobami. Pokuta za porušení tohoto bodu byla větší než dvojnásobek dluhu, který jsem měla splatit. Co se tu jen mohlo dít, když v pracovní smlouvě stál takový paragraf? Přesto jsem četla dál, ale zastavila jsem se u dalšího divného bodu.

„Odkdy se vyžaduje antikoncepční injekce?“ zeptala jsem se pobouřeně. „Myslela jsem, že tu mám pracovat pouze jako pokojská.“

Halle se na chvíli zarazila.

„To nic není, jen jedna z mnoha výstředností pana Blakemorea.“

Nevěřila jsem jí, viděla jsem, jak je nervózní, a stále víc jsem přemýšlela, že to vzdám. Teprve na samém konci smlouvy se nacházelo ustanovení týkající se platu.

„Mám zákaz vycházení, je to tak?“

„Ano, ale ve vážných případech můžeš pana Blakemorea požádat o svolení s vycházkou.“

„Problém je v tom, že musím chodit ven, protože mám splácet dluhy.“

„Myslím, že v takovém případě s tvou vycházkou nebude žádný problém.“ Zvedla oči a podívala se na hodinky. „Za chvíli bude oběd. Musím se vrátit do práce. Kdybys potřebovala čas, aby sis smlouvu pročetla, odvedu tě do tvé ložnice. Na rozhodnutí máš čas do večera.“

„Pokud to není problém, ráda bych si ji v klidu pročetla.“

„Samozřejmě, pojď se mnou.“

Minuly jsme obývací pokoj a pokračovaly do dlouhé chodby. Přemýšlela jsem, co se nachází za tolika dveřmi, ale neměla jsem odvalu se zeptat. Vystoupaly jsme po schodech nahoru, kde se nacházel další obývací, tentokrát mnohem menší než ten v přízemí.

„Po levé straně jsou pokoje pro hosty, posilovna a knihovna. Dál je křídlo, kde bydlí pan Acosta. Po pravé straně je naše křídlo,“ sdělila mi žena a pak pokračovala dál.

Vešly jsme do části pro zaměstnance. Prázdná čtvercová místnost, ze které vedlo několik dveří. Ty do mé ložnice ležely přímo naproti chodbě. S velkou zvědavostí jsem nahlédla dovnitř a překvapilo mě, že to není žádná komůrka, ale celkem velký pokoj. U zdi stála dvojpostel, vedle ní noční stolek. Dál tam bylo okno, pod ním dlouhý gauč a naproti němu televize. U poslední stěny stála komoda a velká skříň se zrcadlem.

„Útulné,“ okomentovala jsem to a stále nevěřila svým očím.

„Do mé ložnice vedou první dveře vlevo. Kdybys něco potřebovala, vždycky se na mě můžeš obrátit.“

„Děkuju, jsem ráda, že tu budu mít oporu.“

„Samozřejmě, že ano. Pracuju tu už řadu let, znám ten dům jako svoje boty.“

Přemýšlela jsem, jak dlouho tu mohla pracovat. Byla pečlivě upravená, ale vrásky na tváři prozrazovaly její věk. Bylo jí kolem padesáti, i když jsem musela uznat, že na první pohled vypadala výrazně mladší. Černé vlasy měla sepnuté do těsného drdolu a hnědé oči zdůraznila řasenkou. Byla štíhlá, poměrně vysoká a určitě si našla čas na péči o sebe, přestože jsem předpokládala, že v tomhle domě ho moc neměla.

Když odešla, ještě jednou jsem se rozhlédla po celé místnosti a důkladně se zamyslela nad svým rozhodnutím. Později, když jsem se trochu uklidnila, znovu jsem si přečetla smlouvu. Mnoho bodů mě zneklidňovalo, ale co jsem měla dělat? Byla jsem zahnaná do kouta. Sáhla jsem po propisce, kterou Halle položila na noční stolek, když vtom někdo zaklepal na dveře.

„Dále.“

Hned jsem vstala, protože jsem čekala návštěvu samotného Blakemorea, ale na prahu stanula mladá dívka. Štíhlá drobná blondýnka s modrýma očima se příjemně usmála a vykročila směrem ke mně.

„Ahoj! Já jsem Astrid. Halle mi říkala, že už jsi přijela, tak jsem se rozhodla, že využiju chvilky volného času a půjdu tě pozdravit.“

„Ahoj, já jsem Avery.“ Podala jsem jí ruku a ona ji nadšeně stiskla. „Jsem ráda, že je nás víc.“

„Ještě tu jsou Nia, Dakota, Sára a Lucie. Teď všechny pracují, ale určitě je brzy poznáš. Nejpozději ráno. To se scházíme v kuchyni. A Halle nám rozděljuje úkoly.“

Nakazila mě svým úsměvem. Hned mě napadlo, že jestli to zaměstnání přijmu, určitě se spřátelíme.

„Doufám, že je poznám. Zatím zvažuju, jestli podepsat smlouvu.“

„Proč?“ zeptala se viditelně překvapená.

„No, kvůli všem těm požadavkům. Antikoncepční injekce, co to je? Proč někdo dává něco takového do pracovní smlouvy pro pokojskou?“

Astrid na chvíli svésila hlavu. Když se na mě znovu podívala, její úsměv už nebyl tak upřímný a optimistický.

„No... nikdy jsem nad tím nepřemýšlela... asi má Jacob svoje důvody,“ vykoktala.

Přimhouřila jsem oči. Něco tu nesesedělo, ale neměla jsem tušení co.

„Možná jsem přecitlivělá,“ prohlásila jsem.

Dívka zvedla ruku, aby se podívala na hodinky.

„Už musím jít, za chvíli mi skončí přestávka. Doufám, že tu smlouvu podepíšeš.“

Nečekala na moji odpověď, odešla z pokoje a já jsem zase začala váhat.

KAPITOLA PÁTÁ

JACOB

„Zdá se mi to, nebo vidím laní oči?“ zeptal se Carter, když sledoval brunetku vystupující z auta na mém pozemku.

„A má ještě lepší postavu než na fotkách,“ utrousil jsem přes zaťaté zuby.

„Ty mě zničíš, kámo. Rychle ji zlom, protože mám chuť strčit ptáka do její...“

„Sklapni. Teď o tom nechci přemýšlet.“

Sledovali jsme ji, když se bavila s Halle. Zrakem jsme ji doprovodili až ke dveřím, a když za nimi zmizela, spiklenecky jsme se na sebe podívali.

„Ta bude bezvadná.“

„Michal se předvedl.“

„Už o ní něco víš?“

„Moc ne. Vyrostla v děcáku, takže nemá rodinu, ke které by se mohla vrátit. Michal se zmínil, že mu o ní řekla jedna z těch luxusních děvek, které občas dohazuje kšefty. Nejspíš nejsou žádné velké kamarádky, protože ji nikdy předtím neviděl.“

„Ale může pracovat stejně,“ prohodil zamyšleně Carter.

„To pochybuju. Na fotkách vypadala vyděšeně a děvky bývají málokdy vyplašené.“

„Takže tvůj dům je ještě větší ráj.“

Bydlel jsem v něm už deset let a každý rok jsem ho předělával, jak se mi zachtělo. To, co se tu podařilo vytvořit, by se dalo nazvat hříšným doupětem. Alespoň pro mě, mé bratry a Cartera, který tu bydlel se mnou.

„Musíš počkat,“ zopakoval jsem důrazněji.

Carter je pošuk, občas bylo těžké ho zvládnout. Ženy, které pobývaly v mém domě, si však musely zvyknout na to, co je čeká. Nechtěl jsem mít problémy a on to dobře věděl. Všechny na mně byly závislé, ale neuvědomovaly si to, dokud nebylo příliš pozdě. Všechny s výjimkou Halle, kterou mi vnutil otec.

„V tom případě bychom měli zajet do Sethova klubu.“

„Nechce se mi jet do Oswega,“ utrousil jsem znuděně. „Nikdy se mi tam nelíbilo.“

„Zato tvůj bratr se tam cítí jako ryba ve vodě.“

„To je fakt.“

Jedinou výhodou Oswega byl klub, který patřil Sethovi. Přesto jsem tam nerad jezdil. Carter tam však pobýval rád, kdykoliv měl čas. Já jsem se však v tom městě necítil dobře. Dalo by se říct, že v něm bylo něco, co mě přímo odpuzovalo.

Za chvíli k nám přišla Halle.

„Mám vám prostřít tady, nebo v jídelně?“

„Tady.“

„Samozřejmě, hned všechno přinesu.“

„Co ta nová?“ zeptal jsem se, než odešla.

„Odvedla jsem ji do ložnice, měla nějaké pochybnosti ohledně smlouvy. Po obědě se podívám, jestli už ji podepsala.“

„Pochybnosti?“ pousmál jsem se. „V tom případě jí všechno osobně vysvětlím.“

Halle přikývla a vrátila se do domu. Cítil jsem na sobě Carterův pohled, proto jsem se k němu otočil. Zase se šklebil.

„Nepotřebuješ pomoci?“

„Málokdy se stává, aby nějaká holka měla pochybnosti. Přečtou si smlouvu, u každého bodu jsou si čím dál tím míň